

Hạ Vũ

Cây sồi không cô đơn

Tôi, 1 thằng con trai 24 tuổi, cao lêu nghêu và vô tích sự. Nếu phải đánh giá con người qua cái thứ được gọi là bằng cấp thì không biết tôi có thể được chấp nhận không? Một cái bằng tốt nghiệp Đại học Mỹ Thuật, tuy nhiên bây giờ nó chả còn ý nghĩa nữa. Sau 5 năm học tập mà theo lời bố là 5 năm lêu lổng, tôi đã gác lại ước mơ trở về công ty của ông. Mọi việc với tôi có thể diễn ra vô cùng bình thường và suôn sẻ: tiếp quản công ty, cưới vợ, có những đứa con. Nhưng tất cả đã thay đổi kể từ khi tôi gặp em . Ngồi dưới gốc cây sồi già, với bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, nhìn em càng gầy gò và xanh xao. Mái tóc ngắn màu hung đỏ dưới ánh hoàng hôn trở nên thu hút hơn. Em ngồi đấy khe khẽ hát. Một sự may mắn đã giúp tôi gặp em tại đây. Có lẽ, tôi đã yêu ngay từ lần đầu nhìn thấy em. Em chấp nhận tôi, em ở bên tôi, em cười với tôi, ôm em mà sao tôi vẫn thấy đau khổ. Rồi một ngày tôi sẽ mất em...Tôi rất sợ ! Căn bệnh tim quái ác đang đe dọa đến mạng sống của em , đến tình yêu của tôi . Em và tôi hay đi dạo dưới gốc cây sồi già. Em bảo thương nó cô đơn. Có phải hai mươi năm qua em cũng phải chịu đựng nỗi buồn ấy. Nếu tôi gặp được em sớm hơn... Người em ngày càng yếu, chỉ có thể ngồi im trong phòng bệnh. Để em vui, tôi đã vẽ em. Nụ cười dịu dàng của em càng làm cho tôi đau đớn. Tôi khóc, tôi nguyện rửa

bản thân, tôi như điên lên vì sự bất lực của mình. Nhưng trước em, tôi vẫn cười. Vì tôi yêu em.... Tôi, 1 thằng con trai 24 tuổi, cao lêu nghêu và vô tích sự. Nếu phải đánh giá con người qua cái thứ được gọi là bằng cấp thì không biết tôi có thể được chấp nhận không? Một cái bằng tốt nghiệp Đại học Mỹ Thuật, tuy nhiên bây giờ nó chả còn ý nghĩa nữa. Sau 5 năm học tập mà theo lời bố là 5 năm lêu lổng, tôi đã gác lại ước mơ trở về công ty của ông. Mọi việc với tôi có thể diễn ra vô cùng bình thường và suôn sẻ: tiếp quản công ty, cưới vợ, có những đứa con. Nhưng tất cả đã thay đổi kể từ khi tôi gặp em. . Ngồi dưới gốc cây sồi già, với bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, nhìn em càng gầy gò và xanh xao. Mái tóc ngắn màu hung đỏ dưới ánh hoàng hôn trở nên thu hút hơn. Em ngồi đấy khe khẽ hát. Một sự may mắn đã giúp tôi gặp em tại đây. Có lẽ, tôi đã yêu ngay từ lần đầu nhìn thấy em. Em chấp nhận tôi, em ở bên tôi, em cười với tôi, ôm em mà sao tôi vẫn thấy đau khổ. Rồi một ngày tôi sẽ mất em...Tôi rất sợ ! Căn bệnh tim quái ác đang đe dọa đến mạng sống của em , đến tình yêu của tôi . Em và tôi hay đi dạo dưới gốc cây sồi già. Em bảo thương nó cô đơn. Có phải hai mươi năm qua em cũng phải chịu đựng nỗi buồn ấy. Nếu tôi gặp được em sớm hơn... Người em ngày càng yếu, chỉ có thể ngồi im trong phòng bệnh. Để em vui, tôi đã vẽ em. Nụ cười dịu dàng của em càng làm cho tôi đau đớn. Tôi khóc, tôi nguyện rửa bản thân, tôi như điên lên vì sự bất lực của mình. Nhưng trước em, tôi vẫn cười. Vì tôi yêu em....

Tôi gặp anh ấy ở dưới gốc cây sồi già. Và chúng tôi yêu nhau, không một lý do. Hai mươi năm qua, tôi luôn sống trong nỗi lo sợ và cô đơn nhưng anh ấy đã đến bên tôi. Gạt bỏ tất cả, anh ấy yêu tôi. Tôi sợ cái chết nhưng tôi còn sợ mất anh ấy hơn. Tôi cảm thấy bản thân mình thật ích kỷ và tham lam, chỉ muốn độc chiếm nụ cười của anh. Có lẽ khi yêu, ai cũng vậy... Ước mơ của anh không được gia đình chấp nhận, phải chăng sâu thẳm tâm hồn anh cũng

có một nỗi cô đơn. Nhưng rồi anh ấy đã vẽ tôi. Tôi chưa được nhìn thấy bức vẽ mặc dù vậy, nó chắc chắn rất đẹp. Ừm, đó là tranh anh ấy vẽ mà. Tôi biết rồi một ngày nào đó, tôi sẽ ra đi. Không còn sớm nữa! Tôi khóc nhưng trước anh, tôi vẫn luôn nở nụ cười. Vì anh ấy bảo rằng yêu tôi, yêu nụ cười của tôi. Và cũng vì tôi yêu anh ấy.

Em chấp nhận phẫu thuật. Tỷ lệ thành công là 30%, khả năng anh mất em mãi mãi là 70%. Anh biết em giấu anh khóc, anh biết em cất kín nỗi sợ hãi và tuyệt vọng trong nụ cười. Em đừng hỏi tại sao anh biết. Bởi vì anh yêu em. Bức vẽ vẫn chưa hoàn thành. Em đã hứa với anh sẽ xem nó sau ca mổ. Em muốn anh sống cho bản thân mình, cho ước mơ. Cảm ơn em đã hiểu cho nỗi buồn của anh. Cảm ơn em vì đã giúp anh không còn là một cây sồi cô đơn. Nhưng em đâu còn để nghe tiếng cảm ơn của anh nữa. Em và anh - Hai chúng ta đã không thể có được một kết thúc ngọt và lãng mạn. Bức vẽ đó, em vẫn chưa được xem. Anh đã thực sự mất em rồi, mất em mãi mãi. Một lần nữa cảm ơn tình yêu của em đã dành cho anh. Anh sẽ vẽ, vẽ để tặng em, tặng tình yêu chúng ta.

Em đã không thể ở bên anh được nữa rồi. Chỉ ba tháng, ba tháng bên anh, em mới thật hạnh phúc. Anh đã ở bên một cây sồi cô đơn như em. Đó là tất cả những gì em muốn và em đã được nhận. Ở nơi đây, em đã nghe được tiếng gọi của anh, tình yêu của anh. Nụ cười của em trong bức vẽ ấy đẹp lắm phải không anh? Bởi vì đó là nụ cười anh đã tặng em mà. Em sẽ không khóc đâu anh ạ, em sẽ luôn mỉm cười. Chính em mới là người phải cảm ơn anh, tình yêu của em. Đừng buồn nghe anh, bởi hai chúng ta chưa bao giờ xa nhau, bởi em yêu anh và anh cũng yêu em... mãi mãi...

Nguồn: VNthuquan - Thu vien Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 21 tháng 9 năm 2008

